

ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ.

БРОЈ 1

БЕОГРАД - ЈАНУАРА 1935

ГОДИНА III

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Уредник

ДАРИНКА ЛАЦКОВИЋЕВА

Шести течај Домаћичке школе Краљевог фонда

БЕОГРАД

Штамларија „Скерлић“ — М. К. Џбетановића — Краљице Наталије 12 — Телефон бр. 20-732

1 9 3 5

САДРЖАЈ:

1. Нова Година. — 2. Уредништво „Сељанке“. — 3. Дочек нашег милог Краља Александра у Новом Саду. — 4. Баба Стамена. — 5. Сељанкин Дом. — 6. Шести течај Домаћичке школе Краљевог Фонда. — 7. Нов лист „Сељак“. — 8. У пожару једне сељачке колибе изгорела су два малишана. — 9. Да се крупна стока лакше исхрани. — 10. Чорба од зелени. — 11. Наша пошта — 12. Чувајмо наше народне шаре.

Пре но што отвориш „Сељанку“ запитај се да ли си своју дужност учинила и послала претплату за лист. Ако ниси, учини то одмах, јер ће ти се лист обуставити. Лист је селу намењен, зато водите рачуна о њему, да не пропадне, јер се штампа листа плаћа готовим новцем, и зато од вас зависи хоће ли лист излазити.

Д. Л.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА
"СЕРБИЈСКИ АРХИВ" - БЕОГРАД
II И. Бр. 23179

БРОЈ 1

БЕОГРАД - ЈАНУАР 1935

ГОДИНА III

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Излази почетком сваког месеца. — Годишња претплата 24 дин.
Поједини број 2— динара.

Власник и уредник

Даринка Лацковићева

Милоша Великог бр. 46

Поштански чек 56.440

Нова Година

То је значајан дан у животи, када се за шре-
нушак одвојимо од прошлости, када заборавимо
шугу и успомене, винемо се у будућности, у нови дан,
што се са новом годином јавља.

Нова Година! улива уздање да ће идућа
година донети леишу срећу.

Дом сиреман и уређен, што га је уредила до-
маћица, пун светлости и милине; душа домаћинова
је испуњена задовољством и радошћу, а весели смех
невине чељади и дечице гласно говори да је у дом
завирила срећа и сви у један глас честитају свакоме
„Срећна Нова Година“.

Д. Л.

УРЕДНИШТВО „СЕЉАНКЕ“

честита са најлепшим жељама свима
сарадницима, претплатницима и уче-
ницима домаћичких школа

БОЖИЋНЕ ПРАЗНИКЕ и НОВУ 1935 ГОДИНУ

Даринка Лацковић

Дочек нашег милог Краља Александра
у Новом Саду

Спевала *Новка Панић*, ученица домаћичке школе Краљ. фонда

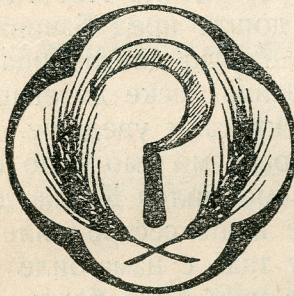

Мили Боже на свему ти хвала
Што је твоја света судба дала
Не чу Србин за живота свога
Нит' ће чути од кога другога.
Чујте сада когод чути жели
Шта вам ова моја песма вели
И слушајте шта имаде ново
Њ. В. Александар школу је осново.
Осново је чуј Србине свете
За живота да га споменете
У хиљаду деветој стотини
Двадесет осмом љету и години
У тој школи и Новка је била
И ову је песму саставила
Дана једног без икаквог свеца
То је било баш марта месеца
Кад сам дошла необично било

Док је мени друштво омилило
 Чујте сада казати се ваља
 Кад смо ишле дочекати Краља
 Сестре моје Божијег ми свеца
 То је било баш јуна месеца
 Одавде смо ми са лађом пошле
 Хвала Богу тамо здраво дошле.
 Прва ишла Душанка и Нада
 И весело стигле до Новог Сада
 Кад смо дошле пред Банова врата
 Сретоше нас до два полицајца
 Пред вратима наске дочекаше
 И у Банску салу уведоше
 С обе стране ми смо лепо стале
 Како би смо милог Краља дочекале.
 Соколице наше сестре миле
 И оне су тада с нама биле
 За остале није било броја
 Сада чујте мила браћо моја
 Краљ Александар у ауто дође
 Како дође Банској палати пође
 Кад је прво Он на врата био
 С управницом нашом Он се поздравио
 И ми смо Га лепо поздравиле
 И с поздравом даље отпратиле
 И Његови ађутанти мили
 И они су поред Краља били.
 Испред врата ту је стража била
 И његов је ауто опколила
 Свирала је и војна музика
 За нас сестре то је била дика
 Краљ Александар кад се озго врати
 То је било око дванаест сати
 И топови пуцали су тада
 Око целог новосадског града
 Све смо сестре задовољне биле
 Сестре моје када смо ручале
 Онда смо се разговарат стале
 Свака вели кући писат ваља

Да смо ишле дочекати Краља
 Сестре моје све ћу да вам кажем
 По истини нећу да вас лажем
 Нас је сестре било са свих страна
 Само једна ј' била из Кремана,
 Сестре моје домишљан је била
 Па је ову песму саставила.

Баба Стамена

Наша баба — Стамена је позната добро у читавом нашем крају са свога бајања, врачања и полагања болнима и невољнима. А много пута траже њену помоћ људи и жене чак и из других округа.

Чим је коме до невоље, одмах тражи баба — Стамену, да њу својим чинима и травкама помогне. Ако се дете усцикало, па не може да се смири, одмах га носе баба — Стамени, да му разбаци плач; ако је кога оборила каква болест, па не знају већ шта ће с њим, одмах узимљу белег с болесника и неначету воду, па трче баба — Стамени, да обаје воду, и да види, да ли је болесник нагазио, или му је болест направљена, па да поврати воду и помогне невољнику; ако се човек отпадио од куће, па занемарио и жену и децу, опет хитају баба — Стамени, да разбаци чини, те да човека врати кући и својима; ако се момак загледао у девојку, или је девојка замиловала момка, ту је баба — Стамена да да траву омиљеник, од Божићног прасета њушчицу и крило од слепога миша, па да се младеж омилује; ако је коме разби-

јен подрум, или је лопов упао у тор и отерао стоку, опет траже баба — Стамену, да разбаци зрна или преврача концима, те да укаже траг лопову. Кажем вам, баба — Стамена је била вешта свему, и са свих страна њој су хитали и тражили њену помоћ. А била је добра, да је то било за причу. Никога није одбила. Свакога је лепо дочекала, свакоме рекла коју лепу реч, свакоме учинила по вољи, и сви су од ње одлазили и утешни и задовољни. А право да вам кажем, није ни њој било рђаво. Нико јој није долазио празних руку. Сваки би јој донео по што год: торбу брашна, заструг сира или кајмака, комад сланине, бардак ракије, вучију вина, врећу жита, прасе или јагње, или тако нешто. А бивало је, да по који дотера и угојеног брава, или читавог јунца. Већ о чарапама, наглавцима, назувицама, пешкирима, па и читавим бошчалуцима, и да не говорим, тога је у бабе — Стамене било више, но у свих попова у срезу.

А било је и пара. И да вам не кажем, ви знате да враџбине може само онда помоћи, кад се врачари бацају у пешкир каква сребрна пара; јали динар, јали дводинарка, а може и читав петодинарац. Истина, бивало је ређе, али је пао баба — Стамени и по који дукат у пешкир, и да је, веле враџбина најбоље помагала. Код бабе — Стамене је било свакога дана пуно народа. Али о младој петци или о каквом свецу, кад се у пољу не ради, у њену дворишту закрче кола или оседлани коњи, више но, Боже ме прости, о каквоме сабору код цркве.

Долазе јој и најугледнији људи: кметови и народни посланици. А бива, да њу потраже по некад чак и газде и господа из околних вароши.

Баба — Стамена била је задовољна. Њен син Славко, који јој је од све деце остао, седео је код ње, па је живео као бубрег у лоју. Нити је орао, нити копао, а опет је кући било свега доста: и у хамбару, и у кошу, и у подруму, и у тору.

Једно је само мучило баба — Стамену: Славку се нису држала деца; обично поумиру још у првој години. Само му се Марко мало одржао у животу: ушао већ у трећу годину. Али и за његл живи нису. Сви гледају у њега као у зеницу.

Једнога дана, био неки мали светац, па је баба — Стамена имала цели дан посла: бајала, бацала угљевље, враћала воду, давала травке и друге лекарије и чини, па се уморила. Није ни вечерала, него је одмах, како се смркло, легла, да се одмори.

Она је седела само у старој кући. Ту су биле и њене лекарије, конци и каленице за врачање, разни крпчићи у којима је било пуно неких ствари: урочци, Дафиново зрно, сврачји нокти, рачје очи и многе друге драгулије, без којих добра врачара не може бити. А Славко је са својима седео у новој кући, у истом дворишту.

Таман је баба — Стамена била одспавала први сан, а неко поче лупати у врата на кући.

— Е, и ноћу ми не дају мира! — гунђала је она још сањива, али опет устаде, повеза часом главу, огрте се памук-лијом, па отвори врата.

— Брзо, најо! Наш Маша ништа не ваља

Баби — Стамени се стегоше вилице, па ни да расклопи уста, да пита шта је, него одмах истетура из куће и онако мало погрбљена похита у нову кућу.

Мали Марко био је сав у ватри, а у грлу му нешто крварило.

Баба — Стамена га попила по челу, послушну како дише, па викну Славка:

— Кола! Одмах спреми кола!

— Ја као велим, — поче Славко, — да му обајеш нешто

— Кола, кад кажем, — подвикну баба — Стамена сину, па да трчимо доктору. Ово код детета није добро.

— наставиће се —

Дигни се високо ти поштењем својим.

Што је ниско биће под ногама твојим.

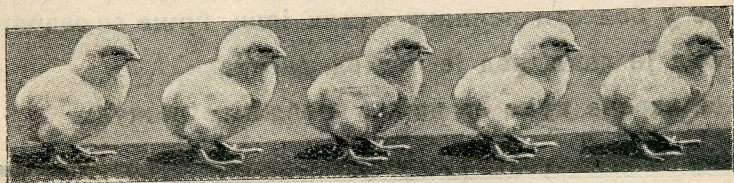
Љубомир Ненадовић

Сељанкин Дом

Дивна је то замисао да и наша сељанка добије свој дом, ја се тој идеји много радујем као и сви моји у кући. Наш народ је био ретко срећан — дуге године ропства и ратова учинили су да једина мисао буде: ослободити и ујединити отаџбину. И ослобођена је, и наша сељанка је безгласно али одлучно понела на своја плећа велики терет, тежак али свети: да створи и пружи Отаџбини храбре синове, који ће је повести кроз слободу ка срећи и миру. И наша сељанка је збиља то успела — а сад, када је хлеб осигуран, почиње да се ради и на томе да тај хлеб буде слађи, да кућа буде већа светлија и чистија, живот бољи, као што је живот других сретнијих и просвећенијих народа. Наш мили Краљ, мученик и ујединитељ, који је толико љубио свој народ, хтео је да храбре мајке и сестре својих верних војника — награди за претрпљене муке и жртве и пружио им је школу у којој ће се просвешћивате младе девојке са села и то из свих крајева наше миле Отаџбине. Оне и заиста из школе оду својим кућама са једним сигурним знањем које примењују у кући тако, да сви укућани увиђају бољи живот.

Али сада се увиђа још једна велика и насушна потреба да наша сељанка има у Београду свој „Дом“. За то, кад наша сељанка, било из ког краја, кад дође у Београд да обиђе сина војника или болесника, или баш кад дође и да види престоницу, морамо признати да лута по престоници тражећи јефтино преноћиште и храну. А колико би наших сељанчица које уче домаћичку школу по селима, правиле излет у Београду, кад би само имали где сигурно отсести и опет за јефтине паре. Сви треба да радимо и да помажемо ову замисао, и *ви све сељанке* из целе земље радите и помажите на подизању вашег дома.

Даница Јермеић-учитељица

Шести течај Домаћичке школе Краљевог Фонда

Крајем октобра 1934 год. завршило је школу шесто коло девојака, опет из разних крајева наше отаџбине. Само што је завршетак овог течаја био

Шести течај Домаћичке школе Краљевог фонда

врло тужан јер смо изгубили нашег љубљеног Краља, нашег Добротвора, Оца нашег села, и Оснивача Домаћичке школе Краљева фонда. Ученице-сељанке питомице Краљева фонда, остаће до гроба захвалне Своме Добротвору и молиће се Богу за Његову велику душу.

Д. Л.

Зар има за човека гори јад, него кад на јелу трпи гад.
Кад се у болести лечнику одмах јави, брже се оздрави.
Чистоћа је лака, кад је под од дасака.
Кад се здраве куће не дижу, гробља се нижу.

Нов лист „Сељак“

Ове године новембра месеца почео је излазити нов лист „Сељак“. Лист уређује једна група сеоске омладине у Малом Црнићу код Пожаревца.

Срдачно поздрављамо лист који ће пружити нашем драгом народу велике користи, и у толико је симпатичије што га баш сељаци и покрећу, јер они ће највише осетити потребу села, и радиће свесрдно да се село подигне и унапреди.

Ја верујем да ће многи и школовани људи помоћи тој групи младих сељака и да ће заједнички радити за добро села.

„Сељанка“ ће у идућем броју одговорити на један чланак њихов у „Сељаку“ што се тиче просвећивања жене на селу.

Д. Л.

Свима учитељицама које су ове године биле на течају у домаћичкој школи Краљевог фонда срдачно честитам постављење у основним школама, и желим им сретан почетак у раду, али их уједно и молим да заиста буду корисне у народу а нарочито желим да се њима народ поноси. Ја молим све учитељице које су отишле на нову дужност да ми пишу и опишу прилике у њиховом селу, и да нађу ученицу за домаћичку школу Краљева фонда, јер оне учитељице које су биле на течају, знају који су услови за пријем ученица.

Д. Л.

У пожару једне сељачке колибе изгорела су два малишана

Брат и сестрица загрљени умиру

Петровац на Млави 6 децембра. — На салашу Стевана Јанкућића, недалеко од варошице Крапљина, избио је јуче велики пожар у коме су у најтежим мукама страдала два Стеванова детета.

Стеван се јуче налазио на њиви заједно са својом женом Ружом, а у колиби су оставили 6-годишњег синчића и 4-годишњу ћерчицу. Жена се убрзо вратила са њиве и отишла у да спрема ручак док су деца остала у колиби играјући се. Деца су играла око огњишта и како се у колиби налазила већа количина сламе, то су деца почела да бацају сламу у ватру, уживајући у пламену, Међутим варнице од разбуктале ватре пале су на осталу сламу и букнуо је огроман пламен. Деца су ужаснута почела да вриште и да би се спасли загрлили су се и стали у један ћошак. Њихова мајка је убрзо приметила ватру и потрчала према колиби, али када је крочила унутра пала је у несвест, видећи своју децу већ полу мртву од опекотина како леже загрљена у ћошку. Уз припомоћ неколико сељака ватра је брзо угашена и један сељак је одмах пошао у Петровац по лекара. Међутим деца су издахнула пре но што им је указана лекарска помоћ.
(„Време“)

Не дојустџи да у твојом послу,
царује неред и нечистића, јер
од тога зависи твоје здрав-
ље као и твој ојсџанак

Да се крупна стока лакше исхрани

Већ смо писали о користима, ко је сељак има, ако стоку, нарочито крупну, не храни сеном, сламом или шашом онако као што се то махом у нас ради: полагањем у јасла онако крупно, а често и неочишћене хране, него ако сечком храну иситни, па је тако положи стоци. Многи наши сељаци увидели су велику корист од сечке, особито прошле године, кад је храна за стоку толико скупа, а мало је има и зато се сечке много више продају.

Али неки при спремању хране сечком још греше. Они само како тако иситне сточну храну, па је онако суву полагају стоци у нечиста јасла, или где год у воћњаку или дворишту, на голој земљи. И тако опет велики део хране стока не поједе, него оде у растур.

Који хоће да од сечке има што веће користи, нека овако ради: нека исече сечком онолико сена, сламе или шаше, колико је од прилике потребно за сву стоку за један дан, па све то нека саспе у какав чист чабар или кацу и озго прелије кључалом водом, па покрије чабар или кацу каквом поњавом, и то остави да тако стоји цели дан или целу ноћ. Тако ће она уситњена храна добро да се раскисели. Може се мало и посолити, а измешати и с мало јарме, али не мора. Стока ће овако иситњену и расквашену храну јести и без соли и без јарме.

Који овако ради, неће утрошити ни половину хране, која би иначе утрошио, да храни стоку без сечке, и опет ће му стока бити ситија и гојазнија.

Истина, мало је трудније овако хранити стоку, него ли онако по старински: само набацити у јасла навиљке сена или снопове шаше. Али: ко се дима не надими, тај се ватре не нагреја; док се човек мало не помучи, не може му добра бити.

Д. Ј.

За све ученице Домаћичке школе Краљева фонда као и за све ученице осталих домаћичких течајева у Југославији лист „С е љ а н к а“ стајаће за 1935 годину 12.— динара годишње.

Чорба од зелени

(добра је за болеснике)

Очисти један корен першуна, један корен пашкана-та један корен шаргарепе и пола главице целера, сад исеци све на котуриће. У шерпу метни кашику непуну масти или масла кад се угрејала маст, спусти исечену зелен и нека се пржи док не омекша. Кад је зелен омекшала нали са једним литром вреле воде, додај једну целу главицу очишћену црног лука, и исеци пола главице слатког купуса на крупне коцке, и остави да се кува цео сат. У другом суду (лонцу) обари ољуштен кромпир 4—5 комада, протри га кроз ђевђир или сито и спусти га у ону кувану чорбу. Сад исецкај ситно першуновог или целеровог лишћа и још мало вреле воде и све то нека се кува још пола сага, пред крај посоли чорбу. Али хоћеш можеш да је зачиниш са једним јајетом. Ово је чорба врло укусна и здрава како за одрасле тако и за децу а нарочито је добра за болеснике.

Кнедле од куваног теста

Узми пола литра млека и метни да проври, сад сипај у млеко фртал киле брашна и мешај на ватри док се тесто не одваја од варјаче у шерпи. Сад изручи тесто на даску и кад се мало прохлади метни у

тесто кашику непуну масти или бутера и два цела јајета кад си добро тесто измесиала, остави га да постоји један сат на хладном метту. Сад разви оклагијом тесто

дебљине малог прста исеци коцке у сваку коцку метни мало пекмеза а лети метни трешњу или вишњу, направи кнедле (лопту) и спусти у кључалу воду коју си мало посолила. Кувај их једно 5 минута, оцеди их кроз ђевђир, и спусти их у шерпу у којој се на врелој масти испржила две кашике мрвица од хлеба или криза. Кад износиш на сто поспи их ситним шећером

НАША ПОШТА

Жупања — Славонија
21-XI-1934 г.

Жељна мајко моја ево и мене са сузним очима да вам се јавим, прошло је већ година дана како се нисам јавила. Али сада не могу да оћутим јер се већ навршило четрдесет дана како нам нема нашег Вође и Учитеља и Ујединитеља, Слава нашем милом покровитељу. Не знате драга г-це колико би желела да видим и нове другарице сада из тужне нам Југославије. Примите много и много поздрава од мог мужа као и од ваше Анице.

Книн 20-XI-934 г.

Драга наша Лацковићева.

Често вас спомињемо и мислимо на вас у најтежим данима нашега живота, желела сам вам писати, али нисам могла; не могу вам описати нашу бол и тугу за нашим обожаваним Краљем, не можемо се помирити с тим да Га више нема међу нама и ако верујемо да нас Његов дух никад напустити неће! О да нам је сад бити међу вама па да се поклонимо сенима нашег Витешког Краља. Много смо вам ојађани, драга г-це

и опет пуни жеља да будемо од користи нашој милој Отаџбини. Наше добре ученице — сељанчице Милица и Драгица биле су нам одмах. изручиле ваш поздрав и поруке, оне су врло лепо дочекане у кући и у селу, види сељак разлику ја се радујем још док опашемо сва села око Книна. Обе су ми донеле све радове, изненадила сам се, баш су вредне биле. Куповале су за кухињу ствари као и за ручни рад, пуне су среће и воље, уживам их видети, долазиће ми чешће.

Незаборавите нас драга наша у овој тузи, искрено вас поздравља мој супруг и воли вас ваша

Богалићка.

Драга моја Анице.

Истина је да се ниси дуго јавила, али ја се ипак радујем кад видим да нас ниси заборавила. Хвала на оном лепом дару, и оно ће украсити нашу школу, хвала и на бонбонама што си послала другарицама, само што се већ школа распустила кад су твоји дарови стигли. Испит је био 28-X. Кад одем у Сарајево ја ћу лично видети вашу ствар и јавићу ти, ако је то само у Дринској бановини.

Свима твојима срдачан поздрав од Лацковићеве

Г-ци Даници Јеремић

Скопље

Надам се да сте отишли на дужност, ваше је постављење отишло у основну школу у Каменици, тамо нису знали за вашу адресу и тако кад сам ја сазнала дала сам адресу да вам се саопшти у Скопљу. Честим вам нов положај.

Д. Л.

Грабовац — Шумадије

23-XI-934 г.

Драга моја госпођице.

Одавно вам нисам писала, али сад добих времена да вам пишем да сам здрава и добро које желим и вама, као и наставницама и свима ученицама Домаћ. школе. Нисам вам писала мила госпођице јер сам имала много просиоца, имала сам из вароши, али ја нисам хтела да идем у варош, јер ја

знам да и ви волите да се ми удајемо у село које смо свршиле Домаћичку школу Краљевог Фонда, и зато сам одбијала просиоце из вароши. После су ми се јављали и са села и сад сам се верила за једног доброг сељака ту је близу село до нашега. Давно сам се верила, али нисам хтела да правим свадбу због нашег љубљеног и незаборављеног Краља. Сада када је прошло шест недеља спремамо се за свадбу. Мила моја гце изволите ако имате вољу да дођете на свадбу, много би се сви радовали, јер код мене нисте још били. До виђења драга гце, љуби вам руку захвална ученица

Вемија Петровић
свршена ученица Домаћ. Школе
Краљева Фонда

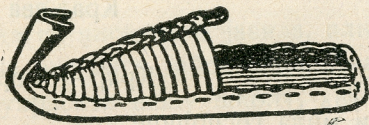
Крај — Горњи 17-ХП-934 г.

Драга и мила госпођице.

У првом реду мога писања вас најприје искрено поздрављам и дајем вам знати да сам хвала Богу здрава које здравље и вама од срца свога као и цијели моја обитељ желимо Друго вас молим да ми опростите што вам нисам прије писала. Драга и мила гце јављам да сам са ногом хвала Богу посвем здрава, коју сте ми ви излечили, на којој љубави и доброты вашој вам се не могу никада одужити. Драга гце, јављам вам да сам била са мојим татеком на 12 о. м. на Опленцу на гробу Блаженопочившем Витешком Краљу, Мученику којег нећемо и несмијемо никада заборавити његове неизмјерне љубави, коју је носио за нас у свом витешком срцу до Свог задњег издаха! Стога желимо и вруће молимо од Свемогућега Створитеља и Исуса нека подјели нашем Витешком Краљу и Високом Куму (последњег мог брата је крстио наш љубљени Краљ) благ починак Његовој витешкој души прво мјесто у небеској домовини! Нас је било око 400 стотине из среза Загребачкога и ми смо приспјели на вечер у Београду, али нам није било могуће да вам се јавимо поради кратког времена и стога нам је било врло жао. Да ли вам пишу моје другарице: Мени слабо пишу. Писала сам Ружи да ми нареди разбој али ми није ништа одговорила, неznam да ли је заборавила на мене, ја ћу јој платити само

да би имала на чему ткати. Ја вас молим када ћете ви њој писати опоменитеју и ви нека ми то учини бити ћу вам најтоплије захвамна. Драга моја гце приближава се к нама Божић, ја вама од свог срца као и својих милих родитеља и моје пунобројне браће желимо да га у највећем здрављу и веселу дочекате и спроведете и много других жеља Боже вам дај. Примите од нас свих много поздрава остајте нам с Богом, љуби вам руку ваша кћерка

Барица Штефановић
Крај — Горњи бр. 14.
Пошта Савски Вароф

Чувајмо наше народне шаре

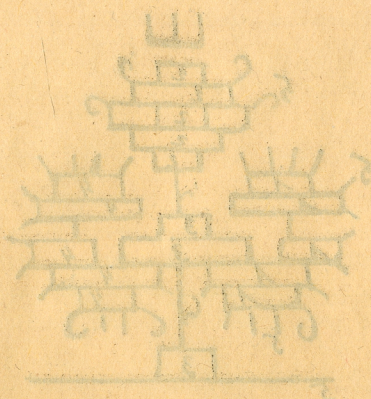
Не само сељанка, него и варошанка треба да чува народне шаре и да их не замењују туђим шарама. Не треба дозволити да ово народно благо пропада, то би била велика штета и грех. Народну шару можеш имати на хаљинама, завесама, застирачима, убрूसима и кошуљама. У данашњем броју имате једну дивну народну шару. Објаснићу вам како ће те пренети саму шару на платно. Ову шару избоцкајте на оваку хартију као што вам је овај избоцкани преглед, што вам је у листу, сад узмите „индиго“ плаву хартију један табак, па наквасите парче чоје у шпиритус па превуците то мокро парче чоје преко хартије и после превлачите преко избоцкане хартије које сте метнули на платно. И тако ће те брзо и чисто имати шару на платну.

У идућем броју казаћу вам још један начин како ће те шаре преносити на платно.

Д. Л.

НАВОДНЕ ШТАП

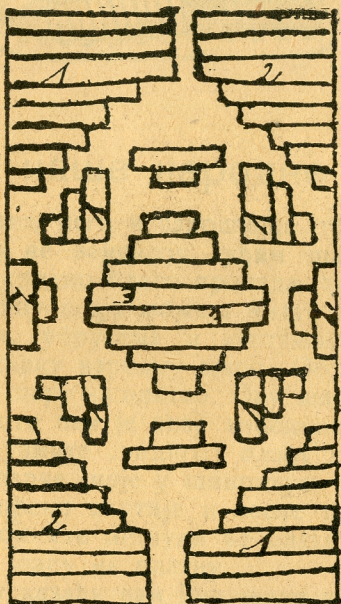
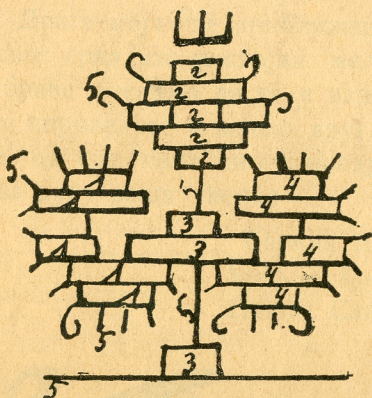

1. ШТАП	217
2. ШТАП	218
3. ШТАП	219
4. ШТАП	220
5. ШТАП	221

Упутство за употребу штапа. Овај штап је намењен за штампање на покретној траци. Приликом употребе треба обратити пажњу на исправност свих делова и правилно постављање траке. Сваки део се може поправити или заменити по потреби. За додатне информације обратити се нашој техничкој служби.

Београд, 1950.
 Технички завод
 Београд

НАРОДНЕ ШАРЕ

Број 1	црвено,	нумера 816	мулине
" 2	плаво	" 314	"
" 3	жуто	" 832	"
" 4	зелено	" 319	"
" 5	црно	" 317	"

Памук којим везеш зове се мулине, он не бледи ни уцењу, немој жалити да више плашиш за памук, јер ћеш имати дуготрајнији вез.

Ова је шара zgodna за женске кошуље и дечије хаљинице,
а може да се удеси лепо и на завесама.